

Amerika dávných časů: klíč ke ztracené civilizaci na Zemi - recenze knihy Grahama Hancocka

Greg Taylor

[Daily Grail](#)

Překlad: NaSeveru.org

4. listopadu 2019

Titulní foto: © SOTT/atlas-v7x

Je málo lidí, kteří vzbuzují takový hněv u „skeptických“ archeologů, jako Graham Hancock. Je to škoda, protože Hancock je nejlepším spisovatelem ve světě archeologie.

Dovolte mi to objasnit (pro ty archeology, kterým právě zaskočila káva). Ať už souhlasíte s jeho domněnkami a závěry ohledně důkazů, Graham Hancock činí z předkládání těchto důkazů - detail archeologických výzkumů a podrobnosti historie - radostné prozkoumávání. A zajisté to opět platí v jeho poslední knize *Amerika dávných časů: Klíč ke ztracené civilizaci na Zemi* [*America Before: The Key to Earth's Lost Civilization*] ([Amazon USA](#) /

[Amazon VB](#)).

Amerika dávných časů znovu ukazuje fakt, že Hancockovy knihy jsou postaveny na dvou velmi důležitých pilířích. Zaprvé, jeho pracovní etice týkající se výzkumu: začíná to celými měsíci studia tématu od čtení až po rozhovory, přes vyražení do terénu a cestování po celém světě. A za druhé, v jeho velkém talentu pro psané slovo (bezpochyby výsledek přirozeného nadání a také dlouholetého působení v žurnalistice, což vypilovalo tento talent).

Bylo by zajímavé vidět výsledek, kdyby ho archeologové raději přijali za zastánce oboru - s výhradou nebo upřesněním, že nejčastěji zastupuje rebely a ty na okraji, kteří napadají obecně přijaté názory - a dodat mnohem více zájmu a dobré vůle do archeologie, stejně jako odrazový můstek pro ty, kteří mají zájem o „ortodoxnější“ myšlenky (vím, že řada skeptických archeologů byla původně inspirována Hancockem).

Na druhé straně si myslím, že by obecenstvu Grahama Hancocka možná prospěl opačný přístup - tedy, být mnohem kritičtější vůči tomu, co je napsáno v jeho knihách. Hancockovým posláním - které je podle mého názoru důležité - je jednat jako aktivista pro neortodoxní teorie, upozorňovat na a prosazovat některé z hlavních výzev pro status quo, které, pokud budou správné, by nakonec mohly přepsat veškeré naše chápání lidských dějin. Ale přirozeným důsledkem této role je to, že Hancock se bude zabývat mnohými teoriemi a myšlenkami, které se nakonec ukážou být nepravdivé. A kniha *Amerika dávných časů* bude s největší pravděpodobností obsahovat řadu z nich.

Takže, s tímto vědomím, *jaká* jsou témata, o nichž se v knize hovoří a stojí za přečtení?

Zkoumání starověkých Amerik a dále

Amerika dávných časů, jak samotný název napovídá, se obzvláště soustřeďuje na (možná) „ztracenou“ historii „nového světa“ - na Severní a Jižní Ameriku.

A jak také podtitulek napovídá, Hancock ve velké míře profiluje knihu jako další logický krok v jeho mnohaletém „hledání ztracené civilizace“, které začalo jeho bestsellerem *Otisky božích prstů* [*Fingerprints of the Gods*, česky vyšlo v nakladatelství Columbus, 1998] zpět v roce 1995. Jak uvádí v úvodu:

Každý má a dělá svou vlastní „věc“, a moje vlastní věc, již více než čtvrt století trvajících cest a výzkumu, je pátrání po ztracené civilizaci vzdálené prehistorie - pokročilé civilizace, zcela zničené na konci doby ledové a trochu podobné legendární

Atlantidě.

Platón, v nejstarším dochovaném písemném prameni tradice Atlantidy, jej popisuje jako ostrov „větší než Libye a Asie dohromady“, nacházející se daleko na západ od Evropy přes Atlantický oceán. Až doposud jsem odolával této zřejmé stopě, o které jsem věděl, že už byla sledována během minulého století několika vědci s nepřesvědčivými výsledky. **Jak se však důkazy o tom, že se archeologové zásadně mýlili o americkém pravěku doby ledové, začaly hromadit ve složkách na mém stole**, a s novými zprávami o výzkumu, které neustále přibývaly, nemohl jsem si pomoci, abych nepřemýšlel o významu místa, které Platón upřednostňuje. Zvažoval jsem i jiné možnosti, jak čtenáři mých předchozích knih vědí, ale byl jsem donucen přiznat, že rozsáhlý ostrov ležící daleko na západ od Evropy, přes Atlantický oceán, vypadá dost jako Amerika.

Proto jsem se rozhodl znovu otevřít tento k ledu uložený případ. Začal jsem shromažďováním nejdůležitějších pramenů nových důkazů z Ameriky. Srovnal jsem tyto prameny a vytvořil řád. A pak jsem je důkladně prozkoumal, abych zjistil, zda by mezi detaily rozptýlenými mezi tisíci vědeckými pracemi, v různorodých oblastech od archeologie po genetiku, od astronomie po klimatologii, od agronomie po etnologii a od geologie po paleontologii mohl být skrytý celkový obraz.

Komentář: Pro fascinující čtení o možné civilizaci Atlantidy, využívající Platónův diskurs jako průvodce, a který představuje přesvědčivé a podpůrné důkazy, se podívejte na knihu [Platón prehistorický](#) [Plato Prehistorian] od Mary Settegastové.

Hancockova téměř 600 stránková „zpráva“ o jeho vyšetřování tohoto „studeného případu“, se rozkládá na 30 kapitolách rozdělených do osmi částí:

- Manitou: záhada Serpent mound
- Nový svět: záhada prvních Američanů
- Geny: záhada v DNA
- Memes: amazonská záhada
- Věci jsou stále starší a starší: záhada pravěkých mohyl
- Vybaven na cestu: záhada smrti
- Apokalypsa tenkrát: záhada kataklyzmatu

- Přežít: záhada neviditelného člověka

Jak můžete vidět podle nadpisů, je to mnoho záhad na rozebrání! Nebudu zde probírat do podrobnosti všechna témata - polovina potěšení z knihy Graham Hancocka je vydat se s ním na cestu - ale v rychlosti shrnu zaměření každé části knihy.

Knihy začíná tím, že Graham (a všudypřítomný společník na cestách, jeho půvabná manželka Santha) navštíví **Serpent Mound v Ohiu, dobře známý, ohromný starověký val ve tvaru hada**. Tato část představuje jak Hancockovu nejsilnější stránku, jeho popis scény prostředí, který ponoří čtenáře do navštěvovaného exotického místa, a slabou stránku: zahrnutí některých docela (podle mého názoru) slabých alternativních teorií.

V druhé části udělá krok zpět a dívá se na větší obrázek ortodoxní historie zalidňování Ameriky - a jak se archeologové mýlili s datováním, které je neustále posunováno dále do historie. Je to Hancockova silná oblast, ve které se noří hlouběji - archeologové ho často kritizovali za předatování různých památek, ale **důkazy ukazují, že archeologové neustále podceňují dávnověkost lidské přítomnosti v Americe**. Zatímco někteří archeologové by mohli namítnout, „že takto věda funguje“, ale také to ukazuje, že věda se pravidelně mýlí, **často kvůli rigidním mocenským strukturám a odporu vůči novým teoriím**. A Hancock plně využil této kritiky tím, že se zabýval **kontroverzním objevem „Cerutti mastodona“**, který by posunul lidskou přítomnost v Americe o zhruba **100.000 let!**

V třetí části knihy Hancock opouští Ameriku a zamíří na Sibiř - je na stopě tajemných archaických lidí, známých jako Denisované. **Hancock hovoří o tom, jak Denisované podle všeho měli nějakou pokročilou (přinejmenším v té době) technologii, o čemž svědčí kamenný náramek, který má podle všeho vyvrtané otvory, a jak lze stopy jejich vlivu nalézt v DNA domorodců jak v Novém světě, tak i v Australasii.**

Komentář: [Kamenný náramek je nejstarším nalezeným na světě](#)

Náramek, datovaný do doby před 40.000 lety, zřejmě vytvořený civilizací Denisovanů

Ve čtvrté části se Hancock vrací do Ameriky, ale tentokrát do **Amazonie**. **Prozkoumává příběhy o ztracených městech a pokročilých civilizacích** v tomto regionu (např. El Dorado), a opět se znovu zaměřuje na to, jak moc se archeologové mohou mýlit a předkládat zbytku světa své nesprávné domněnky jako fakta. V tomto případě se zabývá výzkumem vlivné archeoložky Smithsonianova institutu Betty Meggersové a jejím názorem, že žádné předkolumbovské amazonské osídlení nemohlo být tak početné nebo pokroilé, jak příběhy naznačovaly - názor, který „po dlouhou dobu sloužil jako jediný přijatelný odborný rámec, skrz který může být pochopena prehistorie Amazonie.“ Následně se podrobně dívá na některé vzrušující nové objevy související s archeologií v Jižní Americe, které jsme probrali na našich stránkách, včetně [objevu geoglyfů podobajících se kruhovým monumentům napříč Amazonií](#) (pro mě asi nejvíce fascinující téma v knize) a [genetických spojení mezi domorodými Australany a Amazonci](#).

Pátá část knihy se znovu posouvá na sever a podrobně se dívá na kulturu severoamerických „stavitelů mohyl“, kdy Hancock navštíví „Monk’s Mound“ v Cahokia a řadu dalších úžasných starověkých monumentů. Musím se přiznat, že část diskuse o orientacích v této sekci na mě působila trochu únavně a některé předpoklady možná byly příliš vynucené (nejde odehnat ten pocit, že pokud z různých bodů nakreslíte dostatečný počet čar, najdete něco, co bude odpovídajícím způsobem seřazené) a tyto kapitoly byly jedním z mála případů, kdy čtení knihy vyvolávalo pocit, že je třeba do toho dát úsilí.

Komentář: Abychom byli spravedliví, ten detail, i když je někdy únavný - ač lze snadno projít rychločtením - je nutný k utišení reakčních odmítačů. Hancock předkládá data, aby ukázal ucelenost a přesnost těchto orientací napříč světovými kulturami, a používá je k pochybování o tom, jak mohly být takovéto výkony uskutečněny a proč by bývaly byly považovány za tak důležité. Také se ptá, co by lidi motivovalo k tomu, aby stavěli takové obrovské monumenty, když by „tyč zapíchnutá do země“ mohla odvést stejnou práci.

Šestá část nečekaně odbočuje mimo téma archeologie, alespoň na začátku, kdy Hancock popisuje, jak - nejprve na svých cestách během výzkumu pro knihu, pak o několik měsíců později doma - téměř zemřel poté, co trpěl vážnými zdravotními problémy. Po krátkém zamyšlení nad možností, že naše vědomí může přežít fyzickou smrt, se následně vrací zpět na „téma“, když **porovnává, jak se některá starověká americká přesvědčení o smrti a posmrtném životě podobají těm ze starověkého Egypta, jako např. že souhvězdí Orionu je propojené s těmito tématy.**

Sedmá část *Ameriky dávných časů* se vrací k tématu zahrnutém v jeho předchozí knize *Boží mágové [Magicians of the Gods]* - vědecké kontroverzi **kolem období „mladšího dryasu“ na konci poslední doby ledové a možnosti, že se jednalo o události způsobené dopadem mimozemského tělesa** (téma, o kterém jsme několikrát psali zde na stránkách - viz odkazy [v tomto článku](#)). Je to fascinující téma, ačkoli jsem s ním docela obeznámen, stále však pro mě byla tato část knihy vynikajícím čtením (i když vzhledem k tomu, že se dotýká dvou mých oblíbených témat - ztracené historie a vesmírné vědy - se to dá možná očekávat!)

Komentář: [Obří dopadový kráter nalezený pod grónským ledem je možná 12.000 let starý](#)

- [Co zabilo mamuty?](#)
- [Záhada mamutích klů obsahující úlomky železa](#)

Závěrečná část knihy se poté pokouší spojit všechny tyto informace - a další části důkazů, jako jsou **anomální mapy**, o nichž Hancock diskutoval v *Otiscích božích prstů* - snad aby odhalil otisk prstu nikoli od boha, ale **ztracené civilizace, která mohla mít vliv na**

kultury po celém světě předtím, než (údajné) kataklyzma na konci poslední doby ledové, vymazalo z planety většinu jejich stop. Hancock zde navrhuje scénář - podle jeho vlastních slov „čistou spekulaci“ - ve kterém tato pokročilá civilizace viděla blížící se apokalypsu a tak rozšířila vědomosti mezi ty, kteří měli nejlepší předpoklad přežít následky - mezi společnostmi lovců a sběračů:

“Můj odhad je takový, že plánovači od samého začátku chápali, že díky nadřazenějším dovednostem pro přežití, by populace lovců a sběračů mohla v případě skutečné planetární katastrofy zdědit Zemi. Důležitým prvkem jakéhokoli pohotovostního plánu by proto bylo navázat spojení s lovci sběrači, učit je a i učit se od nich, a tímto zajistit, aby tyto populace byly ochotné a schopné - pokud budou vyzvány - nabídnout útočiště ‘bohům’ ztracené civilizace.”

Komentář: Mějme na paměti, že spekulace v tomto směru byla publikována v recenzovaném žurnálu a dostalo se jí celosvětové pozornosti, viz [Studie prehistorického jeskynního umění odhaluje, že starověcí lidé měli komplexní znalosti astronomie a sledovali katastrofické meteorické roje](#)

Spojení všeho dohromady

Celkově je *Amerika dávných časů* - stejně jako veškeré knihy Grahama Hancocka - příjemným a poučným čtením, fascinující cestou na tajemná místa rozestá po celém světě a zároveň vzděláváním o archeologických a historických objevech a teoriích (jak pravověrných, tak i okrajových). Pokud jde o veškerou kritiku namířenou na Hancocka, nejsem si jistý, že tam venku je někdo, kdo by oslovoval širokou veřejnost informacemi o použití DNA a stratigrafie v archeologii, o dopadu virů na panenské populace atd.!

Pokud jde o to, do jaké míry má Hancock „pravdu“, to je pro mě jako laika těžké určit. Stejně jako v předchozích knihách odcházím s pocitem, že pravda leží někde mezi teoriemi předloženými v *Americie dávných časů* a konzervativními, i když stále se vyvíjejícími, myšlenkami ortodoxní archeologie (a geologie atd.). Myslím si, že Hancock během desetiletí posunul svou práci na vědecktější základ, cituje více dat a vědy spíše než převážně mýty a spekulativní teorie. A zdá se, že je **pravidelně „v předstihu“ u kontroverzních teorií, které později získávají stále větší podporu a přijetí, od megalitické kultury sahající mnohem dále do historie, než se původně předpokládalo (např. Gobekli Tepe), přes**

archeologické objevy skryté pod vyšší hladinou vody na konci doby ledové, až po současnější dopadové teorie mladšího dryasu.

Občas mi nesedí jeho někdy divoké útoky na ortodoxní archeologii - i když vzhledem k tomu, jak s ním bylo zacházeno, je to jaksi pochopitelné. Doufám však, že jeho čtenáři pochopí, že raději než to, že archeologové jsou obecně „špatní lidé“, je **jeho antipatie většinou zaměřena na ty „dominantní jednotlivce s prestižním postavením“ v této profesi, kteří „mohou zadržet pokrok ve vědění na celá desetiletí**, ale nakonec nemůžou zastavit nahromadění protichůdných důkazů a názorů, které povedou k novému paradigmatu“ - i když někdy, snad z lenosti, zobecňuje jednoduše na „archeology“:

*Pokládám si otázku, kdy se archeologové ... ponaučí z lekcí, které je jejich vlastní profese opakovaně učila - a to, že obsah další lžíce bagru může všechno změnit? **Tak málo z povrchu naší planety bylo podrobena jakémukoli archeologickému průzkumu**, že by bylo logičtější považovat každý hlavní závěr dosažený touto disciplínou za prozatímní.*

V tomto ohledu si myslím, že praví archeologové skutečně sdílejí společné pouto s Grahamem Hancockem - vášeň pro objevování a učení se novým věcem o lidstvu a jeho historii. A zatímco jiní možná nebudou souhlasit, přesto se domnívám, že to je více než cokoli jiného doplňující se vztah, přičemž každá strana udržuje tu druhou „čestnou“: Hancock prosazující nové myšlenky, které zpochybňují obecně přijaté názory (a současné historické paradigma), archeologové tlačení na Hancocka, aby předložil důkazy spíše než jednoduché spekulace.

Bertrand Russell jednou řekl: „věda může stanovit meze vědomostem, ale neměla by omezovat představivost.“ Cítím, že Graham Hancock s knihou *Amerika dávných časů* opět přidává něco představivosti do archeologické vědy a možná pootevívá dveře novému objevu.

Greg je majitelem-redaktorem stránek [The Daily Grail](#), stejně jako autorem řady knih, včetně [Přestaňte se obávat, posmrtný život pravděpodobně existuje](#) [*Stop Worrying, There Probably is an Afterlife*].

Komentář:

- [Zlatý věk, psychopatie a šesté vyhynutí](#)
- [„Ukradla“ Země vodu z Marsu?](#)

- [Čarodějnice, komety a planetární kataklyzmata \(překlad\)](#)
- [O bleskově zmražených mamutech a vesmírných katastrofách](#)
- [Věk velké sfingy](#)
- [Starověcí sochaři v Guatemale vyráběli postavy z magnetizovaných hornin](#)
- [Výzkumník si myslí, že čínské pyramidy obsahují kód astronomického seřazení](#)

A pro podrobnou diskuzi o knize si poslechněte rádio SOTT: [MindMatters: Amerika dříve: komety, katastrofy, mohyly a mytologie](#)

SOTT archív: [America Before by Graham Hancock - Book review](#)